

Dyr og blive ved med at gjøre Udgifter dertil, saaledes at disse Forpligtelser ikke skulde komme over os paa en ubehagelig Maade. Men hvad siger da Hovedtractaten, sluttet den 14de Marts 1857, om det her foreliggende Spørgsmaal? Med den høitærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse de faa Linier, der handle derom; det er Artikel 2: Hans Majestæt Kongen af Danmark forpligter Sig fremdeles ligeoverfor de ovennævnte høje contraherende Parter til:

„1) at bevare og vedligeholde alle for Tiden ved Indløbene og Tilgangene til Hans Havne, Rheder, Floder eller Canaler, eller langs Hans Kyster eksisterende Dyr og Dyrtaarne, saavel som de Bøier, Tønder og Lødsmærker, der nu forefindes og tjene til Seiladens Lettelse i Rattegattet, Sundet og Belterne“, — og nu kommer Nr. 2, som er det Æneste, der kunde give noget Holdpunkt, men som sandelig ikke kan betegnes som en Forpligtelse:

„2) for Fremtiden, som hidtil“, — man erkjender altsaa, at vi have gjort vor Pligt for — „i Skibsfartens almindelige Interesse at tage under alverlig Overveielse, hvorvidt det maatte være nyttigt og beleiligt at forandre Beliggenheden og Formen af disse Dyr, Dyrtaarne, Bøier, Tønder og Lødsmærker, eller at forøge deres Antal, Alt uden nogetsomhelst Paalæg til Byrde for den fremmede Skibsfart“. Disse ere Tractatens Ord og dertil, siger jeg, ligger ingen Forpligtelse. Der er en Forpligtelse til at vedligeholde, hvad der er, men ikke til at frembringe noget Nyt. Hans Majestæt Kongen af Danmark vil tage under sin alvorligste Overveielse, hvorvidt han vil gjøre det.

Marineministeren: Dersom jeg har misforstaaet det ærede Medlem, som sidst talte, med Hensyn til den første Deel af hans Uttringer, da skal Intet være mig kjærere end at erkjende det; jeg vil jo faae en endelig Oplysning derom i Rigsdagstidenden; men

foreløbig vil jeg indrømme, at der her foreligger en Misforstaaelse. Hvad vor Forpligtelse til at belyse vore Farvande angaaer, da maa jeg minde om, at jeg paa ingen Maade har talt om de tractatmæssige Forpligtelser. Jeg har tvertimod sagt, at jeg ikke her vilde tale om de særlige Forpligtelser, som kunne paaligge os, men kun om de Forpligtelser, der paaligge os som en civiliseret Nation ligeoverfor andre Nationer. Det er altsaa ikke fra min Side, at de tractatmæssige Forpligtelser ere dragne frem eller gjorte gjældende; jeg troer heller ikke, det behøves ligeoverfor den danske Rigsdag. Man er her tilstrækkelig tilbøielig til at opfylde sine almindelige Forpligtelser saaledes, at man ikke udsætter sig for at blive mindet om sine særlige Forpligtelser. Jeg kan derfor hverken ansee det for nødvendigt eller passende her at fremdrage disse tractatmæssige Forpligtelser. Jeg troer, at hvad vi skyldte andre Nationer som civiliseret Nabo, det ere vi villige til at erkjende, hvad enten der er en Tractat, eller der ingen Tractat er.

Ordføreren: Denne almindelige Udtalelse af den høitærede Minister troer jeg, at Thinget vil være villig til ganske at underskrive. Det gjælder efter min Opfattelse i dette Spørgsmaal om at holde en passende Middelvei. Det er vistnok nødvendigt efter det betydelige Antal af Dyr, vi maae holde paa Grund af vor Beliggenhed, at paagaate, at der stadigvæk aarlig skal foretages Noget til en passende Forbedring af Belysning for vore Farvande; men paa den anden Side troer jeg, at det vilde være farligt, dersom man strax satte sig i Bevægelse, fordi der indkommer Duffer og Besværinger, Klager af denne eller hiin Natur; thi dette kunde aabenbart ogsaa, paa Grund af vor Beliggenhed, føre langt videre, end der er nogetsomhelst Grund til at gaae ind paa. Jeg tør antage, at Udvalgets Indstilling med Hensyn til dette Spørgsmaal gaaer den Middelvei, som jeg her